

Vzgojni zavod Kranj

ALPE-ADRIA 2015: FOTOPIS

**Peš od Kranja do Pirana, drugič
13.-18. julij 2015**

UDELEŽENCI:

Irena, Tilen, Žan, Rok, Grega, Adrijana, Maja, Snežana, Mateja, Petra, Andrej

PRENOČEVANJE SO OMOGOČILI:

PR' TOPLIČARJU (Kopačnica)

DOM MEDVED (Medvedje Brdo)

KMETIJA BERTONCELJ (Razdrto)

HOSTEL OCISKI RAJ (Ocizla)

KAJAK KANU KLUB ŽUSTERNA (Koper)

DONATORJI V POMOČ IN PODPORO NA POTI:

MATIJA CENTRIH

ELCI PREDDVOR

JANI BELE

SAVIN GORUP

TANJA ZOREC PUKL

ANTON CEDILNIK

Letošnjo pohodno avanturo do morja smo že od začetka načrtovali, da jo prehodimo v celoti: brez izgovorov, čez vse ovire, skupaj. Žal število pogumnih mladih pohodnikov že v začetku ni bilo veliko, kar je škoda, saj so lani pravi otroci doživeli unikatno izkušnjo, da se še tako nemogoča naloga, kot je hoja 100 in več kilometrov, na koncu lahko izpelje, če je za to volja in srce. Pa seveda dobra in prijateljska družba. Poleg tega nam je bolezen še pred odhodom skoraj prekrižala načrte, saj je udeležbo onemogočila spremljevalki, načrtovalki in lanski glavni motivatorki na poti, Petri. Ne vem, komu naj se zahvalimo, da je bila pripravljena Mateja prevzeti krmilo za prva dva dni, saj je s tem rešila celotno odpravo. Prva dva dni nas pot vodi namreč čez skrivnostna škofjeloška pogorja, ki so v svoji zgodovini pridobila marsikateri sloves, take ali drugačne konotacije, v ekipi pa ni bilo veliko pohodnikov, ki bi imeli izkušnje s hojo po neznanih terenih. Tako da nas je prva dva dneva spremljala Mateja, kar je bilo več kot dobrodošlo.

Letos nam je uspelo pridobiti številčno podporo donatorjev, ki smo jih očitno že lani prepričali z našimi podvigi. Ana pa nam je skrbno pripravila vse potrebno za na pot. Za spremstvo sta se odločili še Snežana in Maja, ki sta želeli preskusiti tovrstno doživetje pred odločitvijo, ali se bosta udeležili tudi romarske poti Camino de Santiago v Španiji. In tako smo bili vsi pripravljeni.

1. DAN: PONEDELJEK 13. JULIJ 2015, 8.00 – 19.00

KRANJ – ČEPULJE – LAVTARSKI VRH – PRAPROTNO – SPODNJA LUŠA – P'STOTE – PREVAL – JAVORJE – MURAVE – DOLENJA ŽETINA – GORENJA RAVAN – MALENSKI VRH – SUŠA - HOTAVLJE – KOPAČNICA

Zjutraj so bili otroci prepolni energije, saj so z nahrbtniki na ramah poskakovali naokrog kot male »žverce«. Odhod se je zaradi logističnih priprav malo zavlekel, vendar smo ob 8.30 vendarle krenili na pot. Tokrat je bilo nebo samo oblačno, brez dežja, čeprav napoved ni bila obetavna. Že takoj prvi vzpon proti Čepuljam pa je terjal svoje. Žanu je postalo močno slabo, po obrazu je bil ves lisast, tako da je neprestano počival. Rok in Grega sta imela svoj način hoje: šprint naprej, potem počasi, da se priključimo in spet šprint naprej. Kljub opozorilom, da za telo to ni najboljše, se nista dala prepričati in sta večino dneva prehodila v takem tempu. Irena se je priključila ženskemu delu ekipe, s Tilmom pa sva se zabavala po svoje. Precej hitro so se

nam tistim, ki smo že lani prehodili pot, vračali spomini na lani in zlahka smo prepoznali kraje, skozi katere smo že hodili.

Krajši postanek na Lavtarskem vrhu, potem pa spust v dolino Selce. Tam nas je ob glavni cesti čakala Mateja in daljši postanek. Žanovo stanje je bilo res slabo, zato se odločimo, da se v drugem delu pohoda pridruži Mateji. Ostali nadaljujemo pot proti Prevalu, kjer se srečujeta Selška in Poljanska dolina. Na vrhu se odločimo, da bomo letos ubrali drugo pot in sicer proti Javorjem in naprej Gorenji Ravni, da pridemo čim bliže Hotavljam oziroma dolini Kopačnice. Ta pot se je izkazala za precej težjo, saj se bila polna vzponov in spustov, pripravljalo pa se je spet

k dežju. Vseeno hoja poteka precej tekoče, edino najmlajša člana ekipe začenjata zaostajati. Iz Malenskega vrha se spustimo proti Gorenji Ravni, na naše presenečenje pa se pot kar naenkrat prekine. Domačini so nas nekako že opozorili na to, vendar tega res nismo pričakovali. Pa še ulije se. Poiščemo zavetje ob obrobju travnika pod smrekami in čakamo, da dež mine. Ko se umiri, se odpravimo kar

čez travnik do glavne ceste. Tu začne šepati Rok, Gregor pa tudi že kaže vidne znake utrujenosti. Rok je očitno s svojim nenehnim tekanjem naprej preobremenil mišico za kolonom. Z Matejo se dogovorim, da nas počaka pri Suši in nas odpelje do prenočišča.

Žan je bil celo popoldne izredno sodelovalen, slabost je izginila, tako da sta preživela lep del dneva. Žal so nam zaradi čiščenja letos spraznili bazen, tako da je bilo pri otrocih razočaranje kar precejšnje. Pripravimo večerjo in strnemo vtise prvega dne. Gregor pove, da je bil danes dober dan, da so ga bolele noge, našel je »crocse« sredi ceste, razveselil pa ga je sladoled in spanje v šotoru. Adrijana se

počuti fantastično. Z Ireno sta reševali metulja, opazovali čebelice in imeli lep dan. Irena potrdi, da je imela odličen dan z Adrijano, sploh ob dogodivščini z metuljem. Snežana pove, da ji je hitro minilo, da je bilo zanimivo, ni bilo veliko dežja. Vesela je, da je zdržala in da smo se na koncu malo peljali. ☺ Maja je vesela, da so na poti vsi prijazni in prijetni in da se najde pot, tudi če je ni. Mateja je bila sprva žalostna, ker Žan ni zmožgal polovice poti opraviti peš, vendar sta se kljub vsemu imela zelo lepo. Malo sta zašla s poti, kar je bilo še bolj zanimivo. Zabavno je bilo postavljanje šotorov, poslušala sta božične pesmi in uživala v svojih čudaštvih. Rok pove, da je bilo dobro, da pa ga boli noga. Skoraj je padel. Malo je

žalosten, ker se niso mogli kopati. Videl je krave, z Gregorjem sta pojedla vse preste. Žan pove, da je bilo fino. Prvi del poti je bil težek, ker mu je bilo slabo. Postavljanje šotorov je bilo zabavno. Všeč mu je bilo, ker se je edini kopal (po tem so spraznili bazen). Tilen se počuti dobro, ker je že drugič na pohodu. Danes je bilo naporno, ampak je zdržal. Ni mu bilo všeč, ker smo hodili po goščavi. Všeč pa mu je, ker so se prijaviili sami fantje. Kljub prejšnji utrujenosti, otroci zvečer pokajo od energije. Edino Rok vidno šepa. Lastnik koč Pr' Topličarju otroke pogosti s sladoledom, za zjutraj pa obljubi, da bodo lahko zaplavali v bazenu. Ni večjega veselja.

2. DAN: TOREK 14. JULIJ 2015, 9.00 – 19.00

GORENJA VAS – LAJŠE – ŽIROVSKI VRH SV. ANTONA – KOZINA – ŽIROVSKI VRH SV. URBANA – MRAK – POD ZALO – JURČET – ARKAN – LAVROVEC – GOR. SMREČJE – HLEVNI VRH – RODOFOV MLIN – SOPOT – BRNIKOV LOG – LANEVŠE – TRATE – MEDVEDJE BRDO

Drugi dan nas prebudi sonce ... in poln bazen vode. Otroci pozajtrkujejo, pripravijo opremo in potem ČOF, v vodo. Teško bi jih tisti trenutek bolj razveselil. Jih pa malo razžalosti obisk starejših vaščanov, ki so navajeni v zgodnjih jutranjih urah plavanja v bazenu in takrat je za otroke konec skakanja, špricanja, čofotanja. Zato se

odpravimo. Mateja nas zapelje do Gorenje vasi, kjer v trgovini nakupimo malico za tisti dan. Rok še vedno šepa, zato se odločimo, da ima dan počitka. Ostali krenemo podvigom naproti. Pot se takoj od Gorenje vasi dalje začne vzpenjati. Sicer po gozdu, a vseeno gremo samo navkreber. Kmalu po začetku vzpona začnejo fantje zaostajati. Žan spet tarna, da ne more, Tilen mu seveda sledi, Gregor pa tudi. Ustavimo se in sam se pogovorim s fanti. Žan in Tilen razumeta

sporočilo in začneta hoditi. Gregor pa začne močno zaostajati. Pravi, da ga bolijo noge, da ni pričakoval takih naporov, da ne ve, zakaj hodimo. Vsa jutranja energija je šla neznanu kam. Po ponovnem pogovoru vidim, da ni odločen, da bo prehodil pot, zato pokličem Matejo, da naveže stik z domom. Vsem je žal, ampak tudi sam Gregor spozna, da ni pripravljen na takšne obremenitve, zato je odločitev, da se odpravi domov, pravilna. Mateja pride ponj in ga odpelje domov.

Težave imata danes ponovno Žan in Tilen, ki mu slepo sledi. Hodita zelo počasi, predvsem navkreber. Žan ima veliko komentarjev, vse ga boli. Ko pridemo na vrh

pogorja Žirovski vrh, ju malo zamotim s pripovedovanjem vicev. Takoj je razpoloženje boljše in dohitimo dekleta, ki ves ta čas hodijo naprej po poti brez težav. V Smrečju nas čaka Mateja in malica. Danes je vročina že pokazala svoje prave zobe, tako da nam počitek v senci zelo dobro dene. Prav tako je Irena

izmučena in se odloči, da bo šla na počitek v kombi.

Ko je treba oditi, Žan in Tilen spet začneta tarnati in zaostajati. Veliko posedata po sencah, kjer je možno. Pri žagi na Hlevnem vrhu se nam pridruži pes, malo naprej pa nas nekdo okrega, zakaj ga jemljemo s seboj. Gospodu razložimo, da je pes sam začel hoditi z nami, da ga nismo vabili. Nekako se pomiri in odidemo dalje. Kmalu prispemo na pot, ob kateri vemo, da je iz potoka

napeljana cev z vodo. Tam se osvežimo in počijemo. Še malo in prispemo do glavne ceste. Tam skupaj z Žanom in Tilnom počakamo Matejo, ki zaradi dela na cesti in posledičnega obvoza potrebuje kar precej časa, da pride do nas. Adrijana, Snežana in Maja pa so odločene, da končno postajo dosežejo peš in nadaljujejo po poti dalje.

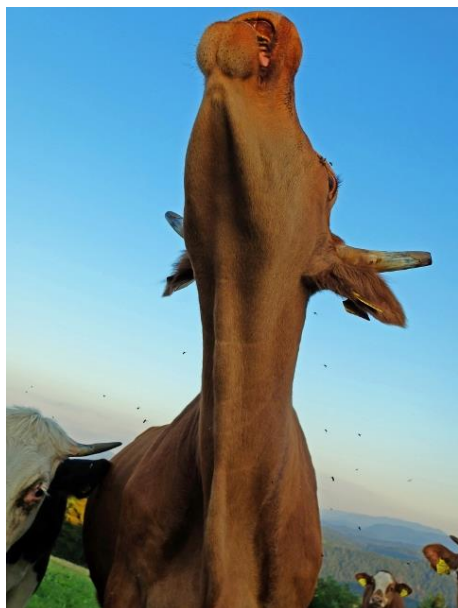
Mateja

nas pripelje na Medvedje Brdo, kjer nas začetnim problemom navkljub sprejmejo na zadnjem travniku. Idilično ne opisuje zadosti čarobnosti prostora, kjer prenočujemo. Ob koncu doma je manjši travnik, ki se konča s paviljonom, v katerem si pripravljamo večerjo. Pod nami je pašnik s kravami, okoli nas pa razgled na Javornike, Hotedršico ... Tuš dene kot že dolgo ne, potem večerja in strnitev vtisov.

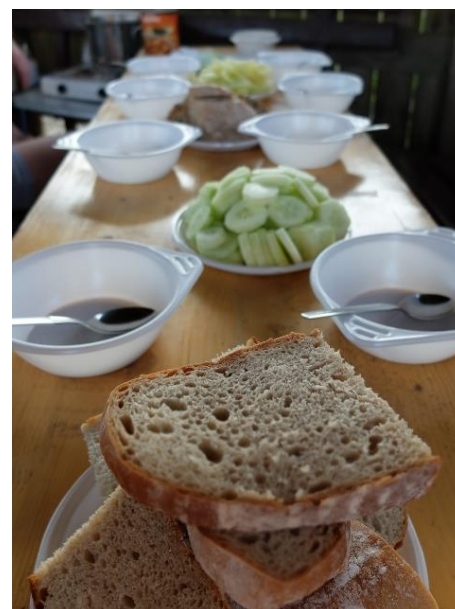
Žan je danes težko vstal, potem se mu je vlekle. Najbolje mu je bilo, ko smo jedli in pa tuš z mrzlo vodo. Tilen je prav tako težko vstal, ker dolgo ni zaspal v šotoru. Pot je bila naporna, izpostavi pa bosonogo hojo. Rok je danes

počival. Všeč mu je bilo jutranje kopanje. Pravi, da se je spočil. Pičil ga je komar, preskusil je električnega pastirja, pomagal je Mateji, s katero pa sta šla tudi v jamo. Snežana se je spočila od včerajšnjega dne. Tempo je bil v redu. Vesela je, da je zmogla do konca prehoditi današnjo pot. Srečala je mucka. Maja pove, da je bil kuža lušten. Videla je kačo, jedli smo jagode, maline, borovnice. Bil je čudovit

razgled. Ireni je bil všeč mucek na poti, prav tako je uživala ob postavljanju šotorov z Matejo. Bolela jo je noga. Mateja pove, da je imela z Rokom pester dan. Rok je najboljši navigator: vse možne znamke traktorjev je poznal, tudi faze spravljanja trave. Lepo je bilo, ko sta šla pogledat Rupnikov rov, del Rupnikove linije.

Temperatura v rovu je bila super. Adrijana pove, da smo danes naredili velik napredek, vsi. Fanta sta težavam navkljub vseeno speljala veliko. Razgled je bil fantastičen. Ponosna je nase, ker je prišla do konca in da se niso izgubile na zadnjem delu poti.

Po vtisih Mateja še dodobra zmasira Rokovo nogo, tako da je precej bolje. Potem malo uživamo v razgledu in zvezdah, nato sledi spanje.

V zraku je malo žalostno vzdušje, ker nas jutri zapušča Mateja.

3. DAN: SREDA 15. JULIJ 2015, 9.00 – 19.00

MEDVEDJE BRDO – MIZNI VRH – ORLOV GRIČ – GORENJE – BUKOVJE – PREDJAMA – ŠMIHEL POD NANOSOM – ŠMIHELSKO POLJE – STRANE – OGRADE – MALO UBELJSKO – VELIKO UBELJSKO – RAZDRTO

Zjutraj se že napoveduje vročina, zato skušamo čim bolj zgodaj vstati in se odpraviti na pot. Danes bo prvi dan brez Mateje. Spremstvo v kombiju prevzamem jaz, navigacijo na poti pa Adrijana, Snežana, Maja in Žan. Zvečer smo skrbno načrtovali pot in iskali oporne orientacijske točke. Kljub temu me malo skrbi, saj nihče ni preveč izkušen z navigacijo. Glede na zemljevid ugotovimo, da smo mogoče malo precenili pot, zato se odločimo, da jih del poti peljem. V Hotedršici kupimo malico in se odpeljemo do Miznega vrha. Tam jih čaka gozdna pot ob daljnovodu.

Razidemo se. Sam grem nazaj po Matejo na Medvedje Brdo, ostali jo mahnejo proti Razdrtem.

Prav čudno je ne hoditi in se peljati po poti. Čisto druga perspektiva, sicer bolj udobna, vendar kar nekaj velikega manjka. Mateja je že pripravljena, tako da spraviva stvari v kombi in jo odpeljemo do Ljubljane. Ko se vračam nazaj, neprestano mislim, kako jim gre na poti, če je vse v redu, ali so mogoče zašli. Nekako načrtujem, da jih počakam v Bukovju. Glede na tempo pričakujem, da bo trajalo kakšne pol ure do uro. In ko ravno iščem prostor, kjer bi lahko čakal, vidim znano skupino nekaj 100 metrov pred

mano. Zapeljem se proti njim in res so naši. Bravo! Brez težav so prehodili gozdno pot in šli naprej. Dobimo se v Predjami, kjer se osvežijo s sladoledom in mrzlo pijačo. Predjamski grad je poln turistov, pri lokalni vodički pa se pozanimamo za pot naprej. Razloži, kako bodo prišli čez manjši gozd in gredo naprej. Sam se odpeljem naprej preverjat, po kateri poti bodo šli, ko pridejo iz gozda. To jim sporočim po telefonu in se odpravim postavljat tabor v Razdrtem. Družina Bertoncej nas sprejme enkratno. Tokrat bomo prenočevali na sosednjem pašniku v primerjavi z lanskim letom.

Danes vročina pritiska z vso silo. Skupina me pokliče, če jim pripeljem malico. Po manjšem nesporazumu glede

lokacije, se končno najdemo. Čakajo me v senčki pri potočku. Pripravim jim vse potrebno za malico. Rok

je čisto navdušen na nasadom industrijske konoplje, mimo katerega so šli. Spremljevalke so polne pohvalnih besed za vse pohodnike, saj se držijo fantastično. Žan pomaga pri navigaciji, ostali pa hodijo brez težav, vročini navkljub. Roku se nasmejemo, ki ob omembi prihoda kmeta vso zelenje panično začne odmetavati proč. Potem odrinejo, sam pa grem postavljati šotore. Malo še počakam, saj je vročina prehuda. Postavim vse šotore, nato pa čakam na prihod skupine. Zadnji del poti so močno upočasnili tempo. Ko pridejo, so polni doživetij. Rok in Žan sta se osvežila kar v nekem koritu v vasi, ker je bilo enostavno prevročje. Preoblečejo se in gremo k Bertoncejevim pripraviti večerjo. Mama Doroteja nas postreže s kavo, čajem, pečenimi bučkami, solato ...

Njami, kako vse tekne. Pecivo je v trenutku razgrbljeno, ampak vseeno ostane prostor še za pašto, ki jo pripravimo na hitro. Ogledamo si tudi njihov velik hlev, kjer imajo v glavnem telice. Primož pa vsem razkaže svoja motorja. Vsi fantje in Irena so čisto navdušeni nad zvokom izpušne cevi, sploh pa, ko jim dovoli, da se usedejo na stroj. Konec.

Naredimo kratek pregled današnjega dne. Žan pove, da je zelo dobro. Najljubši del mu je bila topla večerja, najbolj smešno pa, ko je Roka zajela panika in je pometal vse rastline v vodo. Všeč mu je bilo, ko so se izgubili. Irena pove, da je tudi njej bilo najbolj všeč, ko so se izgubili in reševali pot. Smešno ji je bilo zaradi Roka. Tilen pove, da mu je bilo zjutraj v šotoru slabo. Dobro mu je bilo, ko so

se izgubili. Danes so ga boleli prsti. Pravi, da je bila super večerja in da je super prostor. Snežana pravi, da je vsak dan bolje in bolje. Všeč ji je bilo, da smo vsi pešačili. Tilen jih je zabaval z grozljivkami, Rok in Žan pa sta jih vodila. Videli so srno. Maja pove, da je bil prvi del poti super, ob daljnovodu. Izgubili so se dvakrat. Prvič po Andrejevih navodilih. Rok pove, da mu je bilo danes dobro, ker je na kmetiji, ker je odvrigel konopljo, ker se je šel umiti v studenec in ker je dobro hodil. Adrijana pove, da je bil danes perfekten dan, neponovljiv. Žan je že tekel. Tilen je neprestano govoril. Zmotilo pa jo je Tilново grdo govorjenje. Prvi dan so speljali sami, zadnji del poti pa so prehodili brez počitka. Videli so osle in koze, konje, ponije.

Po analizi in večerji se Bertoncjevimi zahvalimo za prijaznost, Doroteja pa nam za zajtrk obljubi palačinke. Kdo bi se uprl ☺? Ob šotorih se otroci še igrajo in spet prekipevajo od energije. Danes so vsi vidno bolj utrujeni od preteklih dni in hitro padejo v spanec.

4. DAN: ČETRTEK 16. JULIJ 2015, 9.00 – 19.00

SENOŽEČE – GABRČE – MIMO DIVAČE – DOLNJE LEŽEČE – GRADIŠČE PRI DIVAČI – BELANJA – PARED – KAČIČE PARED – RODIK – KOZINA – KLANEC - OCIZLA

Spanje pod Nanosom je res posebno doživetje. Mogočna gora, s katere se lahko utrga neznosen veter, vzbuja občutke ponižnosti in skromnosti. Poleg tega velika posest deluje na nek način skrivnostno, spominja me na tisti kraj, ki ga brata Strugatsky imenujeta Zona. In gotovo se v njem dogajajo podobno nerazložljive stvari. Zbudimo se, pospravimo osnovno opremo in gremo na zajtrk, ki nam ga je pripravila Doroteja: palačinke. Spet nekaj, kar otrokom da dodaten zagon in motivacijo za dober začetek hoje. Razigranost je kmalu na otroških obrazih, mi pa načrtujemo traso, po kateri bodo danes hodili. Poslovimo se od Bertoncjevih, težko pa je najdi vse besede hvaležnosti, ki bi jih radi izrekli za izkazano gostoljubnost.

Odpeljemo se do Senožeč, kjer je današnji začetek poti. Nakupimo malico za vse in se poslovimo. Sam grem pospravljat šotore nazaj in potem v Ocizlo, da se dogovorim, kako je s prenočevanjem. Hostel Ociski raj nam odstopi travnik v bližini, da lahko pripravimo tabor in res takoj to storim. Dovolijo nam tudi uporabo toaletnih prostorov, kar je odlično.

Dan je spet izredno vroč, zato se odpeljem v bližino načrtovanega postanka. Kmalu me pokličejo iz Kačič, tako da jim pripeljem osvežilne ledeno mrzle pijače. Čakajo me v senci, vidno utrujeni od vročine. Pijača jih razveseli bolj kot ne vem kaj. Žanu in Roku preskrbim še tuš in odidejo naprej.

Spet se srečamo pri Kozini, kjer se okrepčajo z najboljšim sladoledom na svetu, po mnenju prodajalca. In baje je res

dober! ☺ Čaka jih samo še nekaj kilometrov do Ocizle, kar premagajo bliskoma. Ko pridejo v Ocizlo, nam domačini skuhamo kavo, pohodniki pa se eden za drugim zvrstijo pod tušem. Povejo anekdoto v zvezi s kapniki. Na vrtu v vasi Klanec so opazili kar precej kapnikov in Žan je glasno spraševal, če ni to kaznivo dejanje. Lastnik je skorajda jezno odvrnil, da to niso naropani kapniki, ampak so jih kupili v kamnolomu. Napetost se je umirila in razložil je, da so se nekje udrta tla in je na plano pogledalo več kapnikov, ki so jih nato prepeljali v kamnolom na prodajo.

Po tuširanju in kavi se odpravimo v tabor pripravljati večerjo. Tokrat je vse čisto taborniško: jemo na tleh, za

mizo je kartonasta škatla, pomivamo pa s pomočjo prinesene vode. Vseeno je vzdušje kljub vročini fantastično. Fantje kar pokajo od energije. Žan nastopa v podobi starega ata Deda, Rok in Tilen pa malo dražita. Vsi skupaj se potem lovijo po travniku, kot da ne bi imeli že skoraj 100 kilometrov za seboj.

Zberemo se ob naši mizi in vsak pove svoje dnevne vtise. Ireni je bilo super, ker je spala pod Nanosom, ko so se spet izgubili, se našli in šli naprej. Tilnu je všeč velik travnik, na katerem prenočujemo. Všeč mu je hostel in prija mu lubenica. Adrijana pove, da je vse super. Bližnjice so bile enkratne. Žan je super vodil odpravo. Ubirali so druge poti od narisanih, otroci pa so zelo hitro hodili. Nastopal je Ata (Žan), všeč ji je bil tuš v hostlu. Med potjo je veliko govoril Tilen, tako da sploh ne potrebujejo radia. Žan pove, da je tako tako. Dobro so hodili, ni se porabljal veliko časa za hojo. Opazil je, da je Irena žalovala za mačkom in poveženo glavo. Bilo mu je slabo, ker ponoči ni mogel spati. Rok pove, da ni

večerjal. Palačinke dopoldan so bile super, pojedel jih je 6. Šel je pod mrzel tuš in tudi on je opazil mrtvo mačko. Snežana pove, da ni bilo vroče, da je bilo dovolj sence na poti. Dobro so bile pohane bučke, videli pa so teličke. Maja pove, da so hodili mimo Škocjanskih jam. Do tam je bila senca. Na zemljevidu je bil vrisan potok, vendar ni bilo vode v njem. Smešno je, da se pot imenuje »pot vodnih izvirov«, vode pa ni. Všeč ji je bilo, ko je Andrej polil Žana in Roka z vodo.

V zraku se čuti, da se približujemo morju. Pokrajina je čisto primorska, zrak diši po borovcih. Z mislimi na morje laže zaspimo.

5. DAN: PETEK 17. JULIJ 2015, 9.00 – 19.00

OCIZLA – PETRINJE – GRUCELJ – ČRNI KAL – KATINARA – KRNICI – RIŽANA – CEPKI – ROBIDA – MIŠI – PORTON – BERTOKI – KOPER - ŽUSTERNA

Zjutraj se spet zberemo ob naši kartonasti mizi. Danes prevladuje napeto pričakovanje prihoda na morje v popoldanskih urah. Zjutraj vse poteka izredno hitro: zajtrk, pospravljanje, priprava in odhod. Pospravim tabor in čakam na klic ob postanku.

Prvič se dobimo na Črnem Kalu, v znani senčki ob cerkvi. Danes bo najbolj vroč dan in to se vidi že po prvi etapi hoje. Razdelim malico in malo pokramljamo. Letos je Maja našla bližnjico po klancu navzdol, ki smo jo lani neuspešno iskali. Po mojem odhodu se otroci želijo osvežiti še v koritu, kjer teče voda, vendar jih

vaščanka jezno odžene, češ, da je to voda za zalivanje rož. Čeprav navidezno Črni Kal zgleda zelo blizu morja, se je od to dalje pot za pohodnike izredno vlekla. Vročina je vse bolj pritiskala. Termometer je gladko kazal čez 35C, utrujenost peti dan hoje pa je bila že zelo zelo vidna. Potrebni so bili veliko postankov, skupina otrok pa je

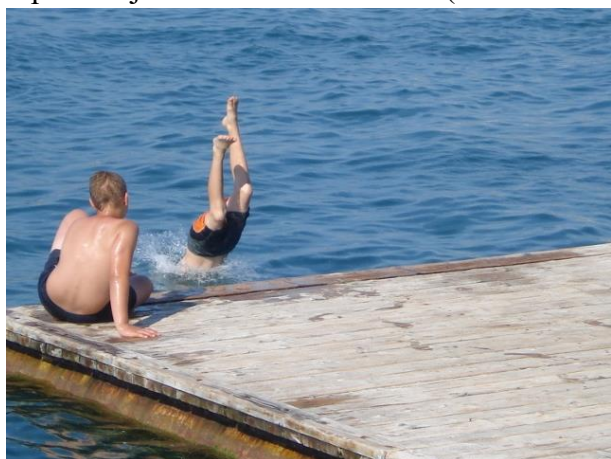

spet začela zaostajati. V vsakem možnem viru vode so se ohladili in si vzeli kar precej časa za počitek. Z osvežilnimi pijačami jih spet pričakam nekje blizu Portona, nato pa počasi pripešačijo do Kopra. Irena je na koncu od utrujenosti skoraj omagala, vendar so se izkazale spremljevalke s spodbujanjem in tolažbo. V Kopru si zaslužijo sladoled in osvežitev, potem pa Žusterna in MOOOORJEEEEEEEE!!! Prav vsi se želijo osvežiti v vodi, vendar jim kar precej

toplo morje to skoraj onemogoča. Pri KKK Žusterna nas odprtih rok sprejme zopet Meta, poleg tega pa še Gregor in tokrat tudi Zdenka. Jutri imajo namreč veliko regato in se vneto pripravljajo na dogodek. Otroci se kopajo v morju, zato kakšne velike gneče ni. Žan ima resne težave z žulji, zato mu jih oskrbi članica KKK Žusterna, ki je po poklicu medicinska sestra. Kljub temu vidno šepa, izraz na njegovem obrazu pa pravi, da ni tako neboleče vse skupaj. Na presenečenje vseh nas prideta pozdravit Petra in Žana. Ob večerji si navdušeno izmenjamo vse dogodivščine, ki smo jih doživeli na poti. Vsi otroci so zelo veseli obiska, Petra pa je preponosna na mlade avanturiste. Kljub vsemu zvečer utrujenost naredi svoje in prav kmalu vsi popadajo dol v telovadnici na blazinah. Še pred tem strnemo vtise. Ireni je bilo všeč kopanje v reki in morju, sploh pa je uživala, ker je Žan potunkal Andreja (domnevno). Ni pa ji všeč, ker jo bilo noga. Tilna je zelo motila vročina in sonce. Všeč mu je bilo, ker je spet nastopal Dedi (Žan) in da se je spravil v morje. Dobro je, da je že noč, jutri bo nov dan, potem pa odide domov. Pa špageti so bili okusni. Adrijana je vesela, da so danes kljub hudi vročini vsi zdržali do konca. Všeč ji je toplo morje in ker bo hladna soba (zaradi klime). Lepo ji je, da sta na obisk prišli Petra in Žana. Žan pove: no ja, dobro je, da je potunkal Andreja (domnevno). Všeč mu je bilo kopanje in obmetavanje z blatom med potjo. Rok si je zapomnil, da je odprl ograjo od pašnika, da bi vse prestrašil, ker je bil notri bik. Všeč mu je bilo kopanje in da je šel Tilen v vodo. Snežani se je danes zelo vleklo, ker je bilo zelo vroče. Irena je vrtela glasbo in je bilo laže. Všeč ji je bilo kopanje v Rižani in morju. Maja pove, da ji je bila všeč voda na Črnem Kalu, da pa si je zapomnila gospo, ki se je zvezila, ko so se želeli osvežiti pri vodnjaku. Všeč ji je tudi toplo morje. Misel, da je to zadnja nočitev na pohodu, me je kar nekoliko grenko pospremila v spanec, saj se jutri dogodivščine že končajo.

se vneto pripravljajo na dogodek. Otroci se kopajo v morju, zato kakšne velike gneče ni. Žan ima resne težave z žulji, zato mu jih oskrbi članica KKK Žusterna, ki je po poklicu medicinska sestra. Kljub temu vidno šepa, izraz na njegovem obrazu pa pravi, da ni tako neboleče vse skupaj. Na presenečenje vseh nas prideta pozdravit Petra in Žana. Ob večerji si navdušeno izmenjamo vse dogodivščine, ki smo jih doživeli na poti. Vsi otroci so zelo veseli obiska, Petra pa je preponosna na mlade avanturiste. Kljub vsemu zvečer utrujenost naredi svoje in prav kmalu vsi popadajo dol v telovadnici na blazinah. Še pred tem strnemo vtise. Ireni je bilo všeč kopanje v reki in morju, sploh pa je uživala, ker je Žan potunkal Andreja (domnevno). Ni pa ji všeč, ker jo bilo noga. Tilna je zelo motila vročina in sonce. Všeč mu je bilo, ker je spet nastopal Dedi (Žan) in da se je spravil v morje. Dobro je, da je že noč, jutri bo nov dan, potem pa odide domov. Pa špageti so bili okusni. Adrijana je vesela, da so danes kljub hudi vročini vsi zdržali do konca. Všeč ji je toplo morje in ker bo hladna soba (zaradi klime). Lepo ji je, da sta na obisk prišli Petra in Žana. Žan pove: no ja, dobro je, da je potunkal Andreja (domnevno). Všeč mu je bilo kopanje in obmetavanje z blatom med potjo. Rok si je zapomnil, da je odprl ograjo od pašnika, da bi vse prestrašil, ker je bil notri bik. Všeč mu je bilo kopanje in da je šel Tilen v vodo. Snežani se je danes zelo vleklo, ker je bilo zelo vroče. Irena je vrtela glasbo in je bilo laže. Všeč ji je bilo kopanje v Rižani in morju. Maja pove, da ji je bila všeč voda na Črnem Kalu, da pa si je zapomnila gospo, ki se je zvezila, ko so se želeli osvežiti pri vodnjaku. Všeč ji je tudi toplo morje. Misel, da je to zadnja nočitev na pohodu, me je kar nekoliko grenko pospremila v spanec, saj se jutri dogodivščine že končajo.

spet začela zaostajati. V vsakem možnem viru vode so se ohladili in si vzeli kar precej časa za počitek. Z osvežilnimi pijačami jih spet pričakam nekje blizu Portona, nato pa počasi pripešačijo do Kopra. Irena je na koncu od utrujenosti skoraj omagala, vendar so se izkazale spremljevalke s spodbujanjem in tolažbo. V Kopru si zaslužijo sladoled in osvežitev, potem pa Žusterna in MOOOORJEEEEEEEE!!! Prav vsi se želijo osvežiti v vodi, vendar jim kar precej

6. DAN: SOBOTA 18. JULIJ 2015, 8.00 – 13.00

ŽUSTERNA – IZOLA – SIMONOV ZALIV – BELVEDERE – STRUNJAN – FIESA – PIRAN

Zjutraj je navsezgodaj že zelo dinamično v klubu. Priprava regate je res velik zalogaj. Ekipe s čolni prihajajo iz cele Slovenije, organizatorji si delijo naloge, v zraku je napetost. Kot nalašč pa bi naši otroci kar spali in spali. Stežka jih spravimo na noge, na hitro pojedemo zajtrk in se začnemo pripravljati na odhod. Pri Žanu še preverimo stanje žuljev in skupina odrine še pred osmo. Sam pospravim vse in pripravim za pakiranje v kombi. Zmenimo se, da bomo kasneje prišli po vso prtljago, ko se bomo vračali in bo tekme konec. Na moje presenečenje prejmem kmalu klic, da naj pridem po Žana, ki ne zmore več. Poberem ga dober kilometer od štarta. Pravi, da so bili žulji prehudi in da res ne more. Izgleda zelo potr in

dozdeva se mi, da niso zgolj žulji tisti, ki onemogočajo hojo. Žan namreč jeseni zapušča skupino in vsem se nam zdi, da je zelo žalosten zaradi tega. Odpraviva se nazaj v prostore kluba, da do konca pospraviva prostor. Jaz si potem malo ogledam regato, Žan pa žalostno sedi na klopci v senci. Odpraviva se naproti drugim, in sicer jih pričakava v Fiesi. Spet je izredno vroč dan, tako da je tempo temu primerno počasen. V Strunjanu so na solinah opravljali neka dela, tako da so morali narediti še en manjši ovinek.

Po postanku odrinejo, z Žanom pa želiva opraviti slovesno dokumentacijo prihoda v Piran. Postaviva se na obzidje pod cerkvijo in čakava. In čakava ... Nič. Potem prejmem klic, kje sva? Povem, da čakava na obzidju, da bova fotografirala skupino od prihodu v Piran.

Skupina pa je že nekaj časa na Tartinijevem trgu. Pohitiva navzdol. Res so izmučeni predvsem od sonca. Razdelim majice, vsem iskreno čestitam, oziroma si čestitamo drug drugemu za ta res veličasten podvig. Petra ne more skriti, kako je ponosna na otroke, ki so zmogli prehoditi to pot. Že prejšnji dan se je vsakemu poklonila za podvig. Opravimo še nekaj skupinskih fotografij, potem pa na zaslužen sladoled in v vodo na osvežitev. Zaradi vročine in

utrujenosti niti ni nekega silnega navdušenja nad dosego cilja. Odrasli malo predebatiramo pohod in res se je ogromno zgodilo. Neverjetni dogodki in izkušnje na sami pešpoti.

Na videz zgolj še en utrujen dan se ti ob zavedanju doseženega zdi eden najmogočnejših v življenju. In to poudarimo pri pogovoru z otroki. Ni jih veliko, ki so prehodili toliko kilometrov samo zato, da so prišli iz enega kraja v drugega. Večina ljudi sploh ne pomisli na

možnost premagati razdaljo od enega konca do drugega. Mi smo se odločili, da to storimo. Na začetku je bilo težko, zelo težko. Potem je bilo še težje, saj je bila vročina res neznosna. Nikoli pravzaprav ni bilo lahko. Vendar danes smo tu, ob morju. Na cilju, ki smo si ga zadali. Vsak dan smo naredili nekaj, kar nas je pripeljalo bliže k cilju, k temu, kar smo si zadali, k temu, kar hočemo. Potrebna je bila zgolj odločitev in volja. Je izkušnja, da človek zmore veliko, če želi in se odloči. Ni pa lahko. Ampak korak za korakom v pravo smer te vedno pripelje do cilja. Ob pomoči sopotnikov – prijateljev, ki tovrstno prizadevanje oplemeniti v izjemno, enkratno in neponovljivo izkušnjo.

Kaj reči za slovo: se vidimo prihodnje leto in srečno pot!

Zapisal: Andrej Gregorač

